

Kjærlighetens banner

Av Olaf Klavenæs

Han har ført meg til vinhuset, og hans banner over meg er kjærlighet.

Høys 2:4

Legg merke til at det står «han har ført meg» i dette verset! Bruden går ikke selv inn i vinhuset. Det er brudgommen som fører henne inn! I Høys 1:4 sier bruden det slik: «Kongen har ført meg inn i sine kamre.»

Bibelen består av 66 bøker, 39 i Det gamle testamente og 27 i Det nye testamente. I disse kamre har bruden fått se seg selv og sin synd slik hun bekjenner i kap. 1:5: «Sort er jeg, men yndig.»

Nå er det mange som har bekjent at de er sorte. Vi finner Kain i 1M 4:13: «Da sa Kain til Herren: Min misgjerning er større enn at jeg kan bære den.» Hans konklusjon er: «Jeg er sort!»

Vi ser også Judas i Matt 27:4: «Jeg har syndet da jeg forrødte uskyldig blod!» Også han måtte si: «Jeg er sort!»

Men det står ikke om noen av dem at de kom tilbake til Jesus, – så brudgommen fikk føre dem inn i sine kamre, i vinhuset. Nei, Kain gikk bort fra Herrens åsyn og Judas tok sitt eget liv.

Jeg er sort! – og bak dette ligger fortapelsen, et evig mørke. Tenk i evighet å være sort, fortapt, uten håp...

Men bruden legger til dette: «...men yndig.» Det er brudgommen som gjør den sorte synder til sin yndige brud!

Profeten Jesaja ser Herren i hans herlighet der det ropes: «Hellig, hellig, hellig er Herren, hærskares Gud!» Da utbrøt profeten: «Ve meg! Jeg er fortapt, for jeg er en mann med urene lepper, og jeg bor midt iblant et folk med urene lepper. Og mine øyne har sett kongen, Herren, hærskares Gud.» (Jes 6:3-5)

Ja, slik er det når syndere får møte en hellig Gud!

Så får Jesaja videre møte en Gud som både ville og kunne rense ham. Der var et alter, og fra alteret ble det tatt en sten. Den blir ført bort til hans lepper og profeten får høre det livgivende budskap: «Se, denne har rørt ved dine lepper, din misgjerning er tatt bort, og din synd er sonet.» (Jes 6:7)

«Jesaja, du er ren!» Jesaja kunne istemme med bruden: «Sort er jeg, men yndig.» Sort i seg selv, men yndig i Jesus! Har du fått se dette? Det gjelder deg også!

Bladet LOV og EVANGELIUM

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes til kasserer i NLL.

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring sendes ekspedisjonen v/Magne Ekanger, Bakkavegen. 2, 4352 Kleppe, tlf. 51 42 08 93. E-post: magne.ekanger@c2i.net

Ansvarlig for bladet:
Red.nemnda ved form. Jon Espeland
Svartefjell 24, 4625 Flekkerøy
tlf. 38 10 00 61, fax 38 10 04 70
E-post: jesp@c2i.net

Faste medarbeidere i bladet:
Per Bergene Holm og Dag Rune Lid.

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL har ytremisjonsarbeid i Peru.

Formann: Dag Rune Lid, Furuflaten 30
5600 Norheimsund, tlf./fax 56 55 26 72
e-post: drlid@online.no

Sekretær: Jon Espeland
Svartefjell 24, 4625 Flekkerøy
tlf. 38 10 00 61, fax 38 10 04 70

Kasserer: Torunn Ånestad, Kydland,
4360 Varhaug, tlf. 51 43 04 06
Bankgiro 3204 10 10222

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig- og ettårig kurs, og det er også adgang til å følge undervisningen i kortere perioder.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærerefedre.

Adr.: 3160 Stokke
tlf. 33 36 17 70, fax 33 36 17 71
Bankgiro 2490 45 39496
E-post: pbholm@online.no
Rektor: Per Bergene Holm,
3282 Kvelde, tlf. 33 11 26 96

INTERNETT: www.nll.no

Vinhuset er Bibelen

Bibelen er i sannhet det rette vinhus! «Vin gleder menneskets hjerte, den gjør ansiktet mer skinnende enn olje, og brød styrker menneskets hjerte.» (Sal 104:15)

Profeten Jesaja sier det slik: «Herren, hærskares Gud, skal på dette fjell gjøre et gjestebud for alle folk, et gjestebud med fete retter, et gjestebud med gammel vin – med fete, margfulle retter og med klaret, gammel vin.» (Jes 25:6)

Den gamle vin er det som kalles ur-evangeliet. Det var det første evangelium som lød på denne jord. Det ble talt til slangen med Adam og Eva som tilhørere i 1M 34:15: «Og jeg vil sette fiendskap mellom deg og kvinnen, mellom din ætt og hennes ætt. Han skal knuse ditt hode, og du skal knuse hans hæl.»

Denne profeti ble oppfylt på korset! Der ble slangens hode knust! Ja, Jesus «avvæpnet maktene og myndighetene og stilte dem åpenlyst til skue, da han viste seg som seierherre over dem på korset.» (Kol 2:15)

Korset er et seiersmerke!

Du, – denne vin gleder hjertet!

Kjærlighetens banner

«Hans banner over meg er kjærlighet,» leste vi innledningsvis. Vi møter dette banneret i 2M 17:15: «Så bygde Moses et alter og kalte det: Herren er mitt banner.»

Banneret ble brukt i krigen, og de som kjempet i kampen, samlet seg under banneret. Det var samlingsmerket og samlingsstedet!

Der skal også Guds folk samles. Vårt banner, vårt samlingsmerke er korset der Gud i sin kjærlighet utøste sin vrede over

oss i Kristus, – vår stedfortreder og brudgom!

Løft ditt blikk du kristenflokk, se korsets tegn Flammende på himlen over jordens egn! Se det stråler nå på nådens fane ned! Fold det korsets merke ut!

Det skal gi oss mot i kampens hete strid, Det skal klarne blikket i den onde tid, Det skal drive ungdomsmotet fram med kraft, Fold det korsets merke ut!

Thomas B. Barratt (sb 454)

«Dra inn! Dra inn gjennom portene, rydd veien for folket! Bygg, bygg veien, rens den for stein, løft *et banner* for folkene!» (Jes 62:10)

Det er korsets merke som skal løftes for syndere også i dag, – for det er ikke frelse i noe annet. Skal du nå himmelen, så må du være under dette *banner*!

Banneret er kjærlighet!

«Ingen har større kjærlighet enn denne at han setter sitt liv til for sine venner.» (Joh 15:13) Dette sier Jesus. Ja, han satte sitt liv til også for sine fiender.

«For mens vi ennå var skrupelige, døde Kristus til fastsatt tid for ugudelige.

For knapt nok vil noen gå i døden for en rettferdig – skjønt for en som er god, kunne kanskje noen ta på seg å dø. Men Gud viser sin kjærlighet til oss ved at Kristus døde for oss mens vi ennå var syndere.» (Rom 5:6-8)

Kristus døde til fastsatt tid for *ugudelige*! Der er *du* med, – du som leser disse linjer. Jesus døde for deg!

«Og likesom Moses opphøyet slangen i ørkenen, slik skal Menneskesønnen bli opphøyet, for at hver den som tror på ham, skal ha evig liv. For så har Gud elsket verden at han gav sin Sønn, den enbårne, for at hver den som tror på ham, ikke skal fortapes, men ha evig liv.» (Joh 3:14-16)

Kobberslangen i ørkenen var samlingspunktet for dem som var blitt bitt av giftslangene. Det var frelse i å se på kobberslangen. Det er frelse i å se på *korsbanneret*!

Under dette merke stod de gamle før, Under dette merke enn Guds helter dør. Skulle vi da svikte der hvor de stod fast? Fold det korsets merke ut! (sb 454)

Innholdsfortegnelse ~ Lov og Evangelium, november 2002:

Kjærlighetens banner. Av Olaf Klavenæs	side 1
Rammet! Av Søren Pederson (1852-1923)	side 5
Gjort til synd for meg! Av Jon Espeland	side 9
De fem kloke og de fem uforstandige jomfruer.	
Av Jacob Traasdahl (1838-1905)	side 10
Givertjenesten. Av Per Bergene Holm	side 15
Småstykker	side 19
Den levende tro. Av C. O. Rosenius	side 20

Jo klarere syn du får på den korsfestede, jo større glede får du i hjertet.

«Du har gitt meg glede i mitt hjerte, større enn den de andre har når de har overflod av korn og most.» (Sal 4:8)

Gleden over å få leve i syndsforlatelsens rike er den eneste sanne glede. Verdens glede er tom, den varer så kort. Men å glede seg i frelsesverket, - det besvarer Gud ved å gi enda større glede i Herren. Guds ord sier at vi skal få glede oss og fryde oss i ham.

«Gled dere i Herren! Dere rettferdige, fryd dere! Og juble, alle oppriktige av hjertet!» (Sal 32:11)

«Gled dere i Herren alltid! Igjen vil jeg si: Gled dere!» (Fil 4:4)

Denne gleden kommer ved et syn. Gleden kommer ved å skue Jesus, det Guds lam som bærer verdens synd.

Englene begjærer å skue inn i frelsesverket, og de undrer seg. Men frelsen gjelder ikke dem; - nei, den er for fortapte mennesker.

Er du fortapt i deg selv?

Frelsen er for deg!

Menneskesønnen «er ikke kommet for å kalle rettferdige, men syndere.» (Luk 5:32) «...og de blir rettferdiggjort ufor- skyldt av hans nåde ved forløsningen i Kristus Jesus.

Ham stilte Gud til skue i hans blod som en nådestol ved troen, for å vise sin rettferdighet...» (Rom 3:24-25)

Gud viser sin rettferdighet ved å stille Jesus fram for oss. Jesus har betalt alt vi skyldte Gud. Dette roper han til oss gjennom profeten Jesaja: «Trøst, trøst mitt folk! sier deres Gud. Tal vennlig til Jeru-

salem og rop til henne at hennes strid er endt, at hennes skyld er betalt, at hun av Herrens hånd har fått dobbelt for alle sine synder.» (Jes 40:1-2)

*Sikkert vi ved dette merke seier får,
Om enn alle onde makter mot oss står.
Jesus selv går med og fører hæren fram,
Fold det korsets merke ut! (sb 454)*

Tenk å få være med å løfte banneret fram for vårt folk i dag!

Jeg tenker mye på Norges ungdomsflokk, de av dem som vil følge Jesus. Det er mange som er i nød for ungdomsflokken. Det er så lett å bli påvirket av den religiøse massen.

Kjære venn, et ja til Jesus er et nei til verden. Du kan ikke tjene begge disse herrer. Jesus vil ha hele ditt hjerte, der vil han bo.

«For Herren har utkåret Sion, han ville ha det til bolig: Dette er mitt hvilested for all tid. Her vil jeg bo, fordi jeg har lyst til det. Sions forråd vil jeg velsigne, og de fattige der vil jeg mette med brød. Dets prester vil jeg kle i frelse, og dets fromme skal rope med fryd.» (Sal 132:13-16)

Fold det gamle merke ut! Fold det gamle merke ut! La det runge over Norges ungdomsflokk! Fold det gamle merke ut! (sb 454)

*Under frelserens banner jeg glad skri-
der frem, Og som han er skal jeg bli en
gang. På min veg mot det evige, himmel-
ske hjem Vil jeg prise ham glad med min
sang.*

Thomas B. Barratt (sb 246) L&E

Rammet!

Av Søren Pederson (1852-1923)

Vi fór alle vill som får, vi vendte oss hver til sin vei; men Herren lot våre alles misgjerninger ramme ham.

Jes 53:6

Ganske visst har du noen gang kjent deg rammet av Guds ord.

Men har du kjent din synd rammet i andres straff?

Gud er en vidunderlig Gud. Han har også en merkelig evne til å treffe. «For Guds ord er levende og virksomt og skarpere enn noe tveegget sverd. Det trenger igjennom helt til det kløver sjel og ånd, ledd og marg, og dømmer hjertets tanker og råd. Og ingen skapning er skjult for ham. Alt ligger nakent og bart for hans øyne som vi skal stå til regnskap for.» (Heb 4:12-13)

Når vi blir litt eldre, har vi jo en fortid bak oss, og Gud kan mesterlig treffe oss gjennom denne fortids lange følelser.

Der står Josefs brødre i Egypt. De har «latt sin synd bli hjemme», glemt den. Men idet den fremmede hersker (ingen annen enn Josef selv) byr dem å ofre den uskyldige Benjamin som gis-sel, kjenner de seg truffet i blinken: «Dette kommer over oss for vår bror Josefs skyld. Vi så hans sjeleangst..., vi ville ikke høre ham...; derfor er

denne nød kommet over oss.» (1M 42:21-23) Idet Benjamin rammes, kjenner de: «Herren lar alle våre misgjerninger ramme ham.»

Gud kan la våre misgjerninger ramme, hvor det svir mest, f.eks., i våre barn. Han kan «slå på sjekene¹⁾ og mene hesten,» så du gjerne kunne skrike ut som en skadeskutt fugl: «Truffet, truffet, Herre Gud, du sikter godt!»

Herren kan ramme en mann gjennom hans hustrus lidelser. Der satt et underlig gammelt par i et overfylt jernbane-venteværelse. Spesielt hustruen var besynderlig å se på, vissen og rar, i en forferdelig falmet og gammeldags drakt. Og ungdommen begynte å le og gjøre bemerkninger. Den gamle dame så det, hun vendte seg mot veggen og gråt bitterlig; det såret dypt.

Da, – hendte noe ualminnelig. Mannen reiste seg og sa med skjelvende røst: «Dere skal ikke le av henne. Det er meg, som skal spottes. Dere skal få vite hvem hun er og hvordan hun er blitt slik. Jeg har drukket, drukket sften og kraften av henne. Og våre fire barn døde av det. Til slutt lå jeg selv, elendig, ødelagt. Da slet hun seg ut for å redde meg, pleiet meg år og dag, ofret alt for meg – som for barna.

1) Stakene (draget) mellom hesten og vogna.

Nå er jeg reddet, Gud skje lov, nå drikker jeg ikke mer; men nå er hun blitt slik, og jeg har ikke enda kunne tjene nok til å kle henne skikkelig.»

Venner, vi er jo midt oppe i «stedfortredelsen», den foraktede, gammel-dagse stedfortredelses-lære, før vi vet ord av. Det er ingen «teologi», det er selve menneskelivet, som er fullt av den.

Men om der er mye blod og tårer i mang en stedfortredelse, *så er der kun denne ene guddommelige på Golgata, som har evig forsoningskraft.*

Jeg synes hvert ærlig menneske må se, at idet Peter og Thomas «vender seg hver til sin vei», så pløyer de en dyp, dyp fure i Jesu smertesåsyn. Han blir rammet av det. Idet Pilatus fører Ham ut og roper: «Se, det menneske»; så peker Guds Ånd på alle disse furer, der er Petersfuren, der er Thomasfuren, – der er din og min!

Spyttet og slagene er de *rå soldaters* «visittkort».

Men der, i den skinnende hoffdrakt, som Herodianerne kledde «tronkandidaten» i, der er også den fine verdens, som vil ha moro for enhver pris. Der i den hunsede skikkelse, som drives avsted under korset, der er den gudløse dannelses dype fure. Har du hørt, at når den «forfinede» danske storkritiker går ut, så fløyter han på «Jesus Kristus», og så kommer hans *hund*; han har kalt sin hund så! Der er skrem-

mespor etter dine urene kyss på Jesu slagne munn, på hans sårede bryst. Ser du din falske æresyke ramme i hans «kronede» hode?

Og vi må trenge dypere; – der er mye penhet i verden, som opprøres ved det grove på Golgata. Men kom nærmere. Under så mye strevsomhet, penhet og avholdenhet ligger kanskje ren og skjær pengebegjærighet som beveggrunn. Da er det jo selve Judasfuren. Jesus ble rammet i en apostels pengekjærighet!

– Hvorfor er de fleste mennesker forsiktige, moralske?

Ikke fordi de elsker renheten, nei, mange, mange har den sterkeste lyst til å være umoralske, ville intet heller. Men de tør ikke. Hele deres ynkelige grunn er frykt for følgene, for navn og ryktes skyld, for menneskers straff, det ble for «dyrt» å følge sin lyst.

Der har du Pilatusfuren i Jesu åsyn. Han ble rammet for den feige, egenkjærlige, lurende beregnings og menneskefrykts skyld.

Og se på en annen fure, – den stygge lumpne misunnelse, hatet, naget, den skjulte hevnlyst, som hos Kain slo ut i brodermord, hos Saul til slutt i selvmord. Se, hvor Jesus rammes i det fra yppersteprestene; «de overgav ham av misunnelse.»

Sier du: «Ja, men mange verdensmennesker er da virkelig snille, hjelpsomme, medlidende,» så svarer jeg: «Ja, men se til deres beveggrunn». Disse smilende, villige mennesker på

Karl Johan; – jo, de synes å være gode venner, men på bunnen er der intet vennskap. Når de har hilst og smilt, så dreper de hverandres navn og rykte øyeblikket etter, de forakter, holder hverandre for narr, bryr seg ikke det grann om andre enn dem de kan få noe igjen av eller tjene på.

Der har du det sviktende, troløse *hosiannafolket fra Palmesøndag*, som Langfredag ropte «Korsfest»! Hvor dypt Jesus er rammet for det!

- -

Men godt, så vet jeg nå: Han *er* rammet. Det *er* fullbrakt. **Herren** lot alle våre misgjerninger ramme Ham. Der er intet tilfeldig i det (NB: v.10 i Jes 53: «Men det behaget Herren å knuse ham ...»). *Herren Gud* lar lysstrålene samle seg om det hellige hode.

Dr. Simpson (kloroformens oppfinner) forklarer oss at Jesus døde av «ruptura cordis», hjertebristning. Det skjer kun *en gang*, det. Man rammes kun *en gang* slik at hjertet brister.

Priset være Gud: Han er en gang for alle rammet for alle våre misgjerninger.

Ja, men det har ikke alle sett. Ikke engang alle evangeliske predikanter. Jeg leste forleden hos en meget bekjent: «Så må også vi nå *legge alle våre synder på Jesus, ikke forholde ham (bare) noen av dem*».

Etter at man har talt kraftig om Jesu

forsoning, så kan man komme med slikt!

Nei venner, dersom **Herren** for snart 1900 år siden lot *alle våre misgjerninger ramme Jesus til døden, da kan ikke vi legge våre synder på Ham mer*.

Der kommer vi salig for sent.

La oss gjøre alvor av å tro: Han *har* tatt dem – dengang!

Det står at vi skal kaste våre *sorger* på Ham, men aldri i Det nye testamente, at vi skal kaste våre *synder* på Jesus.

Å, for en brøkdel av våre synder det da blev!

Gud være evig pris: Når vi endelig, sent og seigt, kommer til virkelig syndserkjennelse, så er det for å oppdage at alt dette har altså Jesus sonet for dengang *Herren lot alle våre misgjerninger ramme Ham*.

Barabbas forstod ikke hvor mye det lå i det, men det forstod han: «Der henger han virkelig i mitt sted.»

«Gjør alvor av!» Alt dette snakk om å «legge på Jesus» er bare blindhet og fører til trelldom. Når skulle jeg bli ferdig med å «legge på Jesus»? Der ble alltid noe nytt. Nei, Gud hjelpe meg ikke å flytte forsoningen over i nåtiden, i vårt liv, våre omvendelser, som om skulle Han nå først lide.

Det er det uendelig store, frie evangelium, at mens vi enda var fiender, dengang, *da*, – *da* døde Kristus til fastsatt tid for ugudelige (Rom 5:8-10),

for alle (2 Kor 5:14-15).

«Ja, men alle blir jo ikke salige». Nei, fordi så mange ikke *vil tro*.

Den synd, som feller verden, er vantroens fryktelige synd. Man venner seg ennå den vei å forakte denne rammede Jesus.

Ingen går til helvete for sin onde synds skyld, til slutt blir det vantroen, forakten, som fordømmer (Johs 16:9).

Ikke å bruke denne velsignede, det fordømmer. For dette, at *Gud*, – *Gud* lot alle våre misgjerninger ramme Sønnen, det topper seg opp til noe så kolossalt, allmektig, sentralt, guddommelig på denne jord, noe så enestående, at det å gå korset forbi er den størst tenkelige synd.

Det blir «naturstridig», som om et menneske foraktet solen, bare ville lukke seg inne med selvlagde lys!

Sjel, stenger du Jes 53:6 ute av ditt hjerte, da er der intet solskinn mere *for deg*.

Å, gjør det ikke!

Jeg synes, korset blir så stort for meg i dag, at jeg kan ikke favne om det. Men dette kjenner jeg: Så lenge dette hjerte tikker i mitt bryst, – Jesus, din forsoning, din hellige, kostelige og uskyldige død for meg, den må være hjerteslaget!

Ellers ville min frelser bli min dommer.

Der var en fin gentleman i Skott-

land, hvis hester en dag løp løpske for ham. Det gikk mot døden..., da plutselig en bekjent dommer som passerte forbi, sprang like imot de ville hester og med fare for sitt liv stanset dem og reddet eieren.

År etter falt den reddede gentleman i grov synd, ble fengslet og skulle dømmes til tukthus. Idet han føres frem for den høyeste dommer, som skulle avsi dommen, gjenkjente han sin redder fra langt tilbake. Han kunne ikke tie. Upåaktet at han ble hysjet ned, ropte han: «Redd meg, herr dommer, en gang til! De kjenner meg jo.»

Og dommeren svarte: «Ja, jeg kjenner Dem igjen. Men dengang var jeg Deres frelser, nå må jeg være Deres dommer.»

Å, sjel, som skal stå med meg for *Hans åsyn*, som ble rammet for våre alles misgjerninger, – Han skal da ikke bli din dommer?

Sårene, blodet, den uendelige kjærlighets soning for oss alle skal da ikke bli din dommer?

Så ta ham i dag, bruk ham som din frelser – i dag!

Amen.

*Fra boken «Ingen uden Jesus alene»
Stykket er forsiktig språklig revidert.
Red.*

Gjort til synd for meg!

Av Jon Espeland

Ham som ikke visste av synd, har Gud gjort til synd for oss, for at vi i ham skal bli rettferdige for Gud.

2Kor 5:21

Jesus er det skjønneste av alt i denne verden. Fra hans navn stråler det et lys som ingen kan slukke. Alt mørke og all ondskap i denne og den kommende verden, om det er aldri så mørkt og aldri så ondt, så kan det ikke fortrenge et eneste grann av det lysende Jesu-navnet! Hans navn er den evige klippe, den evige sol, selve evighetens lys! (Luk 1:78-79)

I mitt og ditt liv er det intet lys dersom Jesus ikke er vårt lys. Jovisst kan det være lyspunkter og jordiske gleder i ethvert menneskes liv. Men det sanne lys, det som opplyser hvert menneske og det som oppsluker døden og alt mørke, det finnes bare hos ham som har sagt: «Jeg er verdens lys!» (Joh 8:12) Og som fortsetter: «Den som følger meg, skal ikke vandre i mørket, men ha livets lys.»

Dette lyset stråler aller sterkest ut fra Golgata, dette ynkelige høydedraget utenfor Jerusalem hvor de mektige romerne henrettet sine dødsdømte forbrytere. På dette usle sted tenkte jødernes rådsherrer ved romernes hjelp å

slukke lyset fra Nasaret for godt. Men de visste ikke at de da var redskap til å tenne nådens sol som siden har skint og opplyst tusener av hjerter utover den hele jord, og som har brakt håp og liv og glede til fattige syndere.

Dette budskap, – som etter menneskefornuften både er ynkelig og anstøtelig, – det at Jesus ble hengt på et kors for å frelse andre, ja, det er selve frelsesklippen og gledesgrunnen for den som i Jesus har funnet frelse og redning for alt sitt eget!

For når alt i meg er mislykket, syndig og forkastelig, – da får jeg se opp til ham som er troens opphavsmann og fullender (Heb 12:2), han som ble gjort til synd, til min synd. Ja, han ble gjort til det som er mitt livs store hovedproblem; – at jeg *er* og *blir* en synders!

Men så ble Jesus gjort til synd for meg, for at jeg i ham skal bli rettferdig for Gud.

O, du forunderlige Gud!

Ha takk, Herre Jesus!

L&E

De fem kloke og de fem uforstandige jomfruer

Jacob Traasdahl (1838-1903)

Da skal himlenes rike være å ligne med ti jomfruer som tok sine lamper og gikk ut for å møte brudgommen. Men fem av dem var uforstandige og fem kloke. De uforstandige tok sine lamper, men de tok ikke olje med seg. Men de kloke hadde også tatt med seg olje i kannene sammen med lampene sine. Da det drog ut før brudgommen kom, slumret de alle inn og sov. Men midt på natten lød det et rop: Se, brudgommen kommer! Gå ham i møte! Da våknet alle jomfruene og gjorde sine lamper i stand. Men de uforstandige sa til de kloke: Gi oss av deres olje, for våre lamper slokner! Men de kloke svarte: Nei, det ville ikke bli nok både til oss og til dere. Gå heller til dem som selger og kjøp til dere selv. Mens de var borte for å kjøpe, kom brudgommen. Og de som var rede, gikk inn med ham til bryllupsfesten. Og døren ble stengt. Til sist kom da også de andre jomfruene, og de sa: Herre, herre, lukk opp for oss! Men han svarte og sa: Sannelig sier jeg dere: Jeg kjenner dere ikke! Våk derfor! For dere kjenner ikke dagen eller timen.

Matt 25:1-13

Under ledelse av denne alvorlige og gripende tekst – som handler om tilstanden i menigheten i den siste tid før Herren kommer igjen – er det to viktige spørsmål som det må svares rett på, om du og jeg skal kunne motta Herren

med glede når han kommer igjen.

De spørsmål som Frelseren selv stiller oss i denne tekst, er disse:

1. *Lever du?*

2. *Er du helt våken?*

Da skal himmelriket lignedes med ti jomfruer. – Da, når menneskesønnen kommer, når de alvorlige ting skjer, de som Frelseren med så gripende ord, har talt om i kapitlet foran; – da, når «falske profeter skal stå frem, og forføre mange», – «når uretten tar overhånd, og kjærligheten blir kald hos de fleste», – når trengsler bryter inn over menigheten, slike «som ikke har vært fra verdens begynnelse til nå», og som skal bli så fryktelige at «dersom Herren ikke forkorter de dager, ble intet kjød frelst». (Mark 13:20)

Da skal falske Messiaser og falske profeter stå fram og gjøre store tegn og under for å føre også de utvalgte vill, om det var mulig.

Da, når menneskene på jorden skal være trygge og sikre som i Noahs dager, skal Herren plutselig komme over dem; «da skal det være to menn ute på marken, den ene bli tatt med, den andre bli latt tilbake». «To kvinner skal male sammen på kvernen, den ene blir tatt med, den andre blir latt tilbake.»

– **Da** er himlenes rike i den tilstand som Frelseren taler om i denne tekst.

Det er Laodikea-menigheten, den siste i Johannes Åpenbaring som blir skildret her. Det er forferdelige ord

Frelseren bruker om denne menigheten: «Men fordi du er lunken, og verken kald eller varm, vil jeg spy deg ut av min munn».

Brødre og søstre, vi lever i denne siste tid, i forfallets og lunkenhetens tid, den tid da «*kjærligheten blir kald hos de fleste*». Det trekker opp uværsskyer som tydelig varsler om at de siste tiders (dagers) trengsel venter menigheten. Er det da ikke nødvendig at vi spør oss selv om vi virkelig lever, eller om vi har navn av å leve, skjønt vi er døde, om vi er riktig årvåkne så vi venter på Herrens gjenkomst?

Det kan nok hende at den mangel på et virkelig sunt liv i Gud og åndelig årvåkenhet som skal bli avslørt ved Frelserens komme, gjør seg gjeldende i menigheten i langt større grad enn vi aner.

Da skal himlenes rike være å ligne med ti jomfruer som tok sine lamper og gikk ut for å møte brudgommen.

Her skal ikke tas tid til å fortelle om den østerlandske skikk som Frelseren bruker som bilde. Heller ikke skal jeg stanse ved de forskjellige tolkninger denne tekst har fått, men straks rette oppmerksomheten på at det ikke er menneskeheten i det store og hele – nei ikke engang mengden av dem som kalles kristne – som her menes med de ti jomfruer.

For det første betyr jomfru-tittelen slike som søker å holde seg fri fra verdens åpenbare urenheter. For det andre står det om alle ti at de tok sine lamper og gikk ut for å møte brudgommen.

Det kan i sannhet ikke sies om den store likegyldige hop.

Nei, Frelseren ser her bare på den flokk som mener noe med sin kristendom, slike som ikke bare tror på kristendommens sannheter, men som også i livet prøver å handle deretter: – De tok alle sine lamper for å gå brudgommen i møte.

De fem uforstandige jomfruer la ikke sin dårskap for dagen, slik at de kloke kunne skille seg fra dem. De hadde nok engang vært åndelig vakt, for det står om dem at de slumret inn og sov, og deres lamper hadde nok også vært brennende en tid, for de sa: «Våre lamper slokner», men de hadde ikke olje i sine kanner.

Vekkelse er ikke det samme som å bli levendegjort. Den naturlige følsomhet, varme og livaktighet som man merker hos vakte sjeler, blir ofte oppfattet som åndelig liv, selv om det ennå er en naturlig rørelse og en forandring virket ved Åndens kallende dragelse.

Vi ser altså at de uforstandige jomfruer er vidt forskjellige fra den åpenbare verden. Ja, også meget forskjellige fra disse overfladiske munn-kristne.

Mange av dem er så like de kloke jomfruer, at bare Hans øye som ransaker hjerter og nyrer kan skille dem ut.

Så lenge de lever i vekkelsens varme og synes å ha brennende lamper, vandrer de sammen med de kloke og alle regner hverandre som sanne barn i

riket som er på vei til å ta imot rikets konge.

Men de dårlige tok ikke *olje* med seg.

Hva er da oljen?

Oljen er det stoff som på samme tid brenner, lyser og varmer. Hva er det i den kristnes hjerte som i sannhet gjør ham til verdens lys, – til et varmt brennende lys, og ikke til et kaldt månelys?

Jo, det er Kristus, forklart for hjertet ved Den Hellige Ånd. Når Ånden får forklare Kristus for hjertet, da bryter et nytt lys frem, som åpenbarer seg i vår bekjennelse og hele vårt vesen, det er *Livets lys*.

Troen kan lignes med veken, som i den ene ende suger til seg oljen, og i den andre brenner og lyser.

Det store spørsmål blir altså dette: *Har jeg livet?*

Er jeg blitt levende i Kristus Jesus? Eller har jeg bare en del religiøse begrep og følelser og et kristelig skinn som følge av min bekjennelse, mitt liv og mitt samfunn med Guds sanne barn?

«Den som har Sønnen, har livet. Den som ikke har Guds Sønn, har ikke livet», *for livet er i Guds Sønn*.

Og så har vi det andre store spørsmål: *Er du våken?*

Her står det i vår tekst at det drog ut før brudgommen kom, og alle jomfrue-ene slumret inn og sov. De kloke sov og de uforstandige sov.

Hvilken forskjell er det da mellom

de kloke og de uforstandiges søvn?

De uforstandige jomfruers søvn består i at den bevegelse og det liv de etter sin vekkelser la for dagen, etterhvert opphører. Det er en følge av at det aldri har vært noe virkelig sant liv i sjelen. Det gikk med dem som med en lampe som tennes, men man har glemt å fylle olje på.

Ser vi ikke dette triste syn blant oss, kjære venner? Se på den store skare som i vekkelstider kommer på benene, og sammen med de kloke jomfruer går ut for å møte brudgommen, – *hvor blir de fleste av disse av?*

Jo, de slumrer inn og sover, og den siste søvn er vanligvis verre enn den første. Derfor er det viktig at de åndelige ledere ikke tar for gull alt som glimrer, ikke tar for liv alt det som ser ut som liv. Men de må med visdom lede bevegelsen på den måte at de vakte sjeler kunne få en full overgang fra døden til livet.

Det er en viktig tid når Åndens vind blåser over våre marker. Da er det sannelig ikke bare om å gjøre å rive opp og vekke og stadig søke å skru begeistring opp og holde den i live. Da vil bevegelsen snart dø av seg selv og den åndelige spenning avløses av slapphet og matthet.

Nei, den kloke leder sikter etter å kunne føre sjelene inn i åndelig edrue-lighet og til en *dyp erkjennelse* av synd og nåde, slik at det – når følelsenes bølger ganske naturlig begynner å legge seg, – må vise seg å være oppkommet et dypt behov i sjelen og en

fattig, trengende ånd, som drevet av sin nød, fremdeles må henge fast ved Jesus og ha sitt liv i ham.

Men de kloke jomfruers søvn består i at de slappes av i sin lengsel etter, og sin venting på brudgommen. Og det har igjen sine dyperegående årsaker i mangelen av et friskt og sunt trosliv.

Hvor mange av oss er det som står i en levende forventning om at brudgommen kommer igjen nå?

Hvor mange av oss står ferdig med brennende lamper for å ta imot ham, om vi i dette øyeblikk hørte ropet: «Se, han kommer!»?

Kan vi da løfte våre ansikter med fryd og glede i lag med dem som inderlig forventer Ham?

De kloke, men sovende jomfruer, hadde visstnok olje med seg, og deres lamper var vel på en måte brennende, men av mangel på røkt og pleie, var de på vei til å slukne.

Men midt på natten lød der et rop: «**Se brudgommen kommer!**» Da våknet alle jomfruene og begynte å gjøre lampene sine i stand.

Da det var som mørkest omkring dem – da de lå i den dypeste midnatts-søvn – lød plutselig et veldig anskrik, som ryster dem alle opp av søvnen.

Mine venner! Hører vi ikke liksom lyden av anskriket i det fjerne? Aldri har vel vekterne på Zions murer talt så meget om Herrens gjenkomst som nå? Og for hver dag som går, er det flere og flere som våkner opp av den bedrø-

velige søvnen, og istemmer i ropet: «*Brudgommen kommer, gå ham i møte!*»

Stakkars de *uforstandige jomfruer!* De våkner og får se at de er ynkelig bedratt!

Da de kloke våknet opp og satte sine lamper i stand, oppdaget de uforstandige at de ikke hadde olje.

Men liksom de alltid hadde gått til mennesker, og i sin blindhet satt disse mellom seg og Gud, så gikk de også nå til mennesker, til de kloke jomfruer og bad om olje hos dem.

Mine venner, dere har ingen anelse om for et avskyelig avguderi som er virksomt iblant oss. Denne menneske-dyrkelse, som holder kjød for sin arm, gjør at tusener av sjeler viker bort fra Herren.

Han som har sagt: «Jeg gir ikke noen annen min ære eller de utskårne bilder min pris,» (Jes 42:8) han vil nok engang åpenbare hva dette ære-ran fører til.

Den dype selviskhet og egen-kjærlighet hos vitnene på Zions murer, hos både lærd og leg, gjør at de ofte på en ynkelig måte leker med sjelene, knytter dem til seg og gjør dem i bedrøvelig grad avhengig av sine personer og sine eiendommeligheter, istedet for å føre dem til Jesus, og utelukkende knytte dem fast til hans hjerte.

Tenk om døperen Johannes kunne stå for oss predikanter som et lysende forbilde på denne måte. Når det viste seg at sjelene ville henge fast ved ham,

ropte han ut i hellig begeistring og ga Jesus æren: «*Den som har bruden, han er brudgommen.*» (Joh 3:29)

Selv ønsket han å bli betraktet som den han virkelig var, «brudgommens venn (...) er full av glede over å høre brudgommens røst.» (Joh 3:29) «Han skal vokse, jeg skal avta.» (Joh 3:30)

Så lenge predikanten er så overmåte stor for sjelen, kan man være sikker på at Jesus er temmelig liten.

Dette viser seg tydelig, enten når Herren må ta slike forgudede vitner bort fra jorden, eller at de flyttes til andre steder. For da er det liksom at Jesus også blir borte med det samme.

For en avskyelighet, når predikanter med fett selvbehag føler tilfredshet og velbehag når de omgis av smigerens drepande virak. Heller burde de frykte for at Gud – både for deres egen og for de arme sjelers skyld – kan bli nødt til å slippe dem løs fra sin mektige hånd, så det kan komme for dagen hvilke ynkelige avguder de i grunnen er.

Men de kloke jomfruer viste de uforstandige bort fra seg med disse ord: «Gå heller til dem som selger og kjøp til dere selv.»

Ennå var det tid, ennå en kort frist – men desverre – da de gikk bort for å kjøpe olje, så kom brudgommen, og «de som var rede, gikk inn med ham til bryllupsfesten. Og døren ble stengt.»

Siden kom de uforstandige og sa: «Herre, herre, lukk opp for oss! Men han svarte og sa: «*Sannelig sier jeg dere: Jeg kjenner dere ikke!*»

Det er vanskelig å omvende seg når frykt og redsel angriper sjelen. Det vil helst bare bli en opprørt sinns-stemming, der man verken vet ut eller inn.

Slik går det som regel med slike sjeler som utsetter sin omvendelse til døden nærmer seg. Både dette at de har fullstendig nok med sykdommens smerte og kvaler, og det gjør dem uskikket til en rolig ettertanke av sin stilling, samtidig gripes samvittigheten således av dødens og evighetens redsler, at det blir bare et nøddrop om frelse og ikke en sann omvendelse til den levende Gud.

Dette kan man se, når den syke mot all fornuft blir frisk igjen, da er det også som oftest forbi med deres nød for sjelens frelse.

«*Jeg kjenner dere ikke.*» Med disse ord blir de for evig vist bort fra bryllupshuset.

Å, bror og søster, tenk om det skulle gå så ulykkelig til med deg og meg! Tenk å ha løst seg fra verdens vesen, og vært med i Guds barns lille flokk – tenk, å ha ofret så meget, ha kjempet og stridd både for sine egne og andres frelse – og allikevel til sist bli ute-stengt fra bryllupshuset, – hvor redselsfullt!

Gud hjelpe oss å betenke dette og søke liv og lys hos Herren. Amen!

*Fra boka «Livet i Guds Sønn»
Stykket er noe språklig revidert. Red.*

Givertjenesten

Av Per Bergene Holm

Tekst: 2Kor 8-9

Det er nåde fra Gud å få være med i Guds rikes tjeneste. Det er ingen byrde, ikke et ork, ikke en forpliktelse en helst skulle vært foruten, men det er å ha fått del i nåde.

Jo mer Guds nåde har fått rom i ditt hjerte, jo mer blir livet ditt et liv i tjeneste for Gud og dine medmennesker. Det blir en trang å få være med å gi og hjelpe, tjene og ofre, det blir en nød og en lyst.

De troende i Makedonia, i første rekke Filippi, de hadde opplevd veldig trengsler og de var veldig fattige. Men ut av gleden over frelsen i evangeliet og midt i deres dype fattigdom, strømmet det ut en veldig rikdom på oppriktig godhet. De ga til de fattige og forfulgte troende i Jerusalem, og mange av dem ga over evne, det vil si mer enn de menneskelig talt skulle være i stand til. De var jo selv fattige. Men de ba om å få være med å gi, om «den nåde å få være med i fellesskapet i tjenesten for de hellige». (2Kor 8:4)

«De gav seg selv, først til Herren og så til oss, ved Guds vilje.» (2Kor 8:5) Her er hemmeligheten i all tjeneste. Du som har tatt imot frelsen i Jesus, du er kjøpt fri fra deg selv og ditt eget liv, din tjeneste for synden og døden. Du hører Jesus til, du er blitt hans. Du har

blitt Guds barn, du har fått arverett og barnekår med Jesus. Tenk, du er blitt Guds eiendom, han sørger for deg, han verner om deg og tar ansvar for deg. Du skal ikke svare for deg selv, men Jesus svarer for deg hos Gud. Ja, han vil også stå opp for deg her i verden og føre din sak. Du skal slippe å bekymre deg for deg selv, hva du skal spise og hva du skal drikke, hva du skal kle deg med osv. Du er ikke lenger din egen herre og din egen gud, men du skal få regne med at du har en Far i himmelen som vet at du trenger alt dette. Han sørger for deg.

Og nå er du trådt i hans tjeneste. Alt du er og har hører Herren til, det er hans. Og så skal du få gi deg selv til ham med alt du har. Du skal få gi deg til ham med både din fattigdom og din rikdom. Det spiller ingen rolle, det er ikke lenger ditt, men det er hans. Og nå som du har trådt i hans tjeneste, skal du ikke lenger tenke om noe at det er ditt, du skal ikke lenger behøve å sørge for deg selv og samle til deg selv. Nei, Herren sørger for deg, og du skal få være fri til å tjene de andre.

Alt det du har, skal du få dele av til dem du lever blant. Du trenger det ikke selv, for Herren sørger jo for deg, du er jo hans tjener og eiendom.

Du blir ikke fattigere om du gir av det du har. Nei, fattig er først og fremst den som teller sine penger, som setter

sin lit til sin rikdom og har sin skatt i denne verden. Men den som setter sin lit til Herren, han som eier himmel og jord, han er virkelig rik. Han har en forbundsfelle som aldri svikter. Rikdommen kan svikte, møll og rust kan tære, tyver kan stjele, men Gud svikter ikke.

Da Abram hadde slått verdensher- skeren Kedorlaomer og virkelig kunne trenge forbundsfeller, kom kongen i Sodoma ham i møte og tilbød ham gods og strakte hånden ut til forbund. Men Abram ville ikke inngå i forbund med den ugudelige kongen av Sodom, han ville ikke sette sin lit til menneskelig forsvar og gods. Derfor sa Abram: «Jeg løfter min hånd til Herren, Den Høyeste Gud, han som eier himmel og jord.» Det var nok for Abram. Og Gud svarte ham også straks: «Frykt ikke, Abram! Jeg er ditt skjold,» – det var noe til forsvarsforbund! «Din lønn skal være meget stor,» – det var mere enn Sodomas gods! (1Mos 14:21-15:1)

«Jeg vil prøve kjærligheten hos dere, om den er ekte.» (2Kor 8:8) Givergleden og tjenersinnet viser ektheten av din kristne kjærlighet, om det er Jesu kjærlighet du har fått del i, eller om din kristendom bare er en falsk etterligning, ditt eget verk og bare tomme ord som sitter i munnen.

Tjenersinnet, viljen til å ofre din egen rikdom, velstand og makelighet for andre, viser at Jesus har fått plass i ditt hjerte. For slik var Jesus. (2Kor 8:9) Slik er nådesinnet du har lært å

kjenne hos Jesus.

Du blir ikke fattig av å gi, av å ofre, av å forsake i tjenesten for Jesus.

«Men dette sier jeg: Den som sår sparsomt, skal også høste sparsomt, og den som sår rikelig, skal høste med rik velsignelse.» (2Kor 9:6). Vi sier i et ordtak at den største glede du kan ha, det er å gjøre andre glad. Og det er også en åndelig sannhet. Gleden, rikdommen og velsignelsen i kristenlivet henger sammen med i hvilken grad du sår ut, gleder, ofrer og gir av deg selv, din tid, dine penger, omtanke osv. for andre. Ingen er mer fattig enn den som lever for seg selv, som søker sitt eget og følger sine egne lyster og begjær, som alltid passer på at en selv får det en har lyst til, som alltid lar egne planer, ønsker og lyst komme først, og så bare stiller opp for andre i den grad det kan forenes med ens egen lyst og vilje.

Tenk tilbake på livet ditt. Hva har gitt deg størst glede og velsignelse, hva har vært rikest? De stundene du fikk fylle dine selviske ønsker og behov, eller de stunder du satte deg selv til side og ofret deg for andre, fikk glede andre og gi til andre? Jeg er ikke i tvil om hvilke stunder i livet mitt jeg sølte bort. Det var ikke da jeg ga andre en hjelpende hånd, men de stundene jeg levde for meg selv. De har bare fylt meg med anger og fordervelse.

Nå har det ingenting for seg å prøve å tvinge seg selv til å gi, til å ofre og tjene i Guds rike. Det er ikke det at det ikke koster å forsake, koster å gi, koster å ofre, men likevel er det slik at

hvis ikke trangen og villigheten er der, så kan du bare la det være. Da blir din gave, ditt offer og din forsakelse ikke noe annet enn en vrang gniergave, en sur plikt. Men det har ingen velsignelse med seg.

Nei, først må du be om det villige sinn, bekjenne din treghet og din vrangvilje og søke syndenes forlatelse i Jesu blod. Så tennes kjærligheten igjen. Den som er mye tilgitt, sier Jesus, han elsker mye. Den som tar imot mye nåde, blir også fylt med nådesinnet.

Men du kan likevel ikke unndra deg tjenesten med at du ikke er i stand til å gi, til å ofre, til å tjene, for du har ingenting å bidra med, du er så fattig og skrøpelig at det nytter ikke. Nei, for Gud er mektig til å gi deg all nåde i rikelig mål. (2Kor 9:8)

Du er i hans tjeneste, og han er rik. Alt du trenger for å leve for Gud, for å tjene, for å gi, for å ofre, det kan du være sikker på at han er mektig til å gi deg. Gå du bare trøstig i gang, lev for Jesus, lev for dine medmennesker, gi deg hen i tjenesten for andre. Alt du trenger til denne tjenesten, skal du få. (2Kor 9:8-12)

Enken i Sarepta var uendelig fattig. Profeten Elias ba henne likevel om at hun først skulle lage i stand et brød til ham, og så kunne hun – av det lille hun hadde – lage til noe for seg og sin sønn. Hun ga av det hun i sannhet trengte selv, og så fikk hun oppleve at Herren sørget for henne etterpå.

(1Kong 17:9-16) Det skal du også få regne med, for Herren er den samme i dag.

Gi deg først til Herren med alt det du er og har, gi først, så skal du få nok å gi til dem som ber deg og trenger til din hånd, og du skal få nok til deg selv og dine også. Det kan du være sikker på at Herren vil sørge for. Men setter du din lit til det du har og derfor alltid først må sørge for deg selv, så får du aldri noe å gi, og i din vantro vil du miste Guds velsignelse i livet ditt.

En annen enke fikk oppleve noe lignende (2Kong 4:1-8). Hun var i stor gjeld, og hadde ingenting å betale med.

Du synes kanskje også at du ikke har noe å bidra med i Guds rike, det står så dårlig til med deg. Men så sant du har tatt i mot Jesus og hans nåde, så har du også noe å dele. Et lite ord om Jesus, noe av Jesu kjærlighet, en vennlig utstrakt hånd.

Og det mangler ikke på tomme kar i dine omgivelser, mennesker som trenger nettopp det du har. Begynn bare frimodig å gi av det du har fått hos Jesus. Du skal også få erfare at så lenge det finnes tomme kar, så lenge vil Jesus gi deg alt du trenger til: «Gud er mektig til å gi dere *all nåde* i rikelig mål, for at dere *alltid* og *i alle ting* kan ha *alt* dere trenger til, og ha overflod til *all god gjerning*.» (2Kor 9:8)

Dette er ikke et løfte om at du skal få alt du ber om for å få et lettvint liv i selvforherligelse og nytelse, men det er et løfte om at alt du trenger for å leve som en kristen og gjøre godt der du

vandrer fram, det skal du få.

Jesus har satt deg her i verden, for han vil høste der han ikke har sådd, sanke der han ikke har strødd. Du har fått evangeliet og alt du trenger for å så det ut, for å gi dine medvandrere av Jesu kjærlighet. Du er uendelig rik, selv om du føler deg fattig og elendig. Men du skal ta av det du har fått, og fylle de tomme kar.

Du skal ikke vente på frimodighet, vente på at du kjenner deg rik nok, om det gjelder materiell rikdom, penger, eller åndelig kraft og styrke. Da kommer du ikke til å gi mer enn en gniergave. Nei, gi i tro til Herren og at han er mektig til å fylle all din trang. Gi uten tanke på deg selv, men gjør godt og regn med Herren!

Disiplene hadde ikke mye å gå med da Jesus ba dem å gi de fem tusen mat. Men de gikk i tro til Jesus, at han var mektig. Og de fikk erfare at mens de delte ut det lille de hadde, så velsignet Jesus det og det ble nok til alle. Om du ikke synes du har så mye, så del av det du har!

Denne givertjenesten er en prøve på ektheten hos oss.

Din kristelige tjeneste, din giverglede og offer for evangeliet, vitner langt mer enn alle dine ord om sannheten i din kristendom. Det vitner om at din tro og bekjennelse er sann og ekte.

For dette sinn og dette liv kan du ikke ta deg til. Du kan tvinge deg selv til å gi, til å ofre og arbeide i Guds rike, men det villige sinn, nådesinnet som

gir seg selv til Herren og ikke søker seg selv eller egen ære, det kan du ikke få til, det er en gave, det er noe du mottar sammen med nåden i Jesus. For det er ikke noe annet enn Jesu sinn.

Kristendom er ingen prestasjon, likevel er det over evne. Det er et liv så umulig at ingen kan leve slik om ikke det blir dem gitt. Det er et himmelliv som gis og virkes i samfunnet med Jesus. Det gis av nåde, det er en gave, det er ikke noe mindre enn Jesus selv.

Og der kristenlivet ikke er født i et menneske, der det ikke er Jesus selv som er hemmeligheten i hans liv og tjeneste, der hjelper det ikke om jeg gir mitt legeme til å brennes, om jeg har alle gaver og har en innsats større enn noens. Det er og blir egenrettferdighet og selvliv, kjødelighet og strev, et ork og en byrde. Det kan du bare la ligge, det gir deg ingen ære for Gud. Han har ikke behag i det.

Nei, Gud elsker en glad giver. Den sanne troende ofrer og gir mer enn noen annen, men det er likevel ikke et ork, det er likevel ikke noen byrde eller en tung plikt, men det er hans glede og lyst, hans rikdom og herlighet.

Slik det for Jesus var hans mat, hans livsbehov, å gjøre sin Fars vilje, slik er det også for en sann Jesu disippel. Det er hans hjertes lyst og glede. Kjenner du denne gleden? Eier du det sanne tjenersinnet? Ber du «om den nåde å få være med i fellesskapet i tjenesten for de hellige?» L&E

Frigjort og lykkelig!

(...) Dessuten ser man ikke dypet av hjertets fordervelse før strålene fra nådens sol bryter inn i sjelen. Da først oppdager man vantroens og selvishetens dypeste røtter. Da ser man hvor utrolig tilbøyelige vi er til å forarge oss på «korsets og forkynnelsens dårskap»!! Selv om en VET at det bare er den alene som kan gi virkelig frelse for de fortapte.

Ta du derfor imot dette glade budskap igjen, og la ingen ta ifra deg den rett du har som en synder!! Legg nøye merke til at det er som synder, som fredløs, hjelpeløs og ugudelig du har rett til å ta imot en full, fri frelse ved Jesu blod. Du har *ikke*

rettighet som from og vil heller aldri få det, selv om du slet deg til blods i kampen mot synden.

«Kom til Ham den levende stein.» Selv om du føler deg hard, kald og død som en stein så skal du bli gjennomstrømmet av den levende steinens liv når du hviler på **Ham** !!!

Gud være lov og takk for at det er åpnet en kilde i Davids hus mot synd og urenheter, og fordi man ikke trenger noe annet adgangstegn enn å være en trengende, hjelpeløs synder.

Jakob Traasdahl

Sabbatsro

Alt slags ondt, både vår selvlagde frelsesvisshet og vår fortvilelse, kommer av den falske holdningen at vi skulle være i stand til å utrette noe som helst godt. Slik er vår natur. La oss aldri glemme det.

Men, å, for en nyttig ydmykelsesprosess for vår åndelige helse, – og for en salig fred, for en hvile og sabbatsro for sjelen, – når jeg får se at jeg ikke er i stand til

å utrette noe som helst. Ikke en gang å tenke eller ville. Ikke en gang frykte eller tro. Ikke elske eller gjøre.

Men får erkjenne at alt bare er nåde og gave gjennom Jesus Kristus vår Herre! Å, for en salig fred og sabbatsro for sjelen å helt og holdent ha alt bare i «Herren, både rettferdighet og styrke»!

C. O. Rosenius

Ved Jesus Kristus

Loven ble gitt ved Moses, nåden og sannheten er kommet ved Jesus Kristus.

Joh. 1, 17

Moses må gå foran og berede veien for Kristus, for Kristus kan ikke skjule det som Moses ikke først har avdekket. Loven hører hjemme på stentavler. Er hjertet hårdt som sten, må Moses lyne og tordne

inntil hjertet blir sønderknust og ikke vet hvor det skal ty hen på grunn av angst. Når Moses så har gjort sitt, kommer Jesus til og leger de sår som Moses har slått. Engster Moses deg ved loven, så ty hen til Jesus. Hos ham er nåde, som du kan forlate deg på, for hos ham er sannhet og trofasthet nå og i all evighet.

Heinrich Müller

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring.

Den levende tro

Av C. O. Rosenius (1816-1868)

Jesus sier til ham: Fordi du har sett meg, tror du. Salige er de som ikke ser, og likevel tror.

Joh 20:29

Går det an å tro på Guds nåde når en ikke føler den, men tvert i mot kjenner seg kald, i åndelig tørke og vanmakt?

Det ikke bare går an, men det er det eneste rette. Det er jo nettopp dette Frelseren vil, at du skal begynne å lite på ham, det han har gjort og sagt, selv om du ikke kjenner noe av det i hjertet. Det var ingen ting som gledet Frelseren mer her på jorden, enn når han fant denne troen. Han fyltes av glede over den kananeiske kvinnes tro da hun ikke lot seg forlede av at han tilsynelatende avslo å hjelpe henne. Da sa han: «Kvinne, din tro er stor. Deg skje som du vil.» (Matt 15:28)

Men dersom jeg ved troen skal holde meg til det som Frelseren har sagt, uten å ha den salige smak og kraft av det, så blir det jo bare en kunnskap om noe jeg holder for sant? Eller hvorledes skal en slik tro skilles fra død kunnskapstro?

Hør da! Den døde tro er bare kunnskap og kald tilslutning. Den har ingen bekymring for om du er delaktig i Kristus, ingen hunger og tørst. Og det er jo nettopp dette du bekymrer deg for ved din tro! Med en død tro forblir en et verdensmenneske eller en gjerningshelgen, slik en alltid har vært.

Men om din tro synes å være både tørr og død, så holder den deg likevel på en helt annen vei. Den driver og drar deg i Kristi fotspor gjennom verden og gjør at du aldri mer

kan leve fritt i synden.

Av den døde troen er det ingen som får lyst eller kraft til å omgås Frelseren, tale med ham eller bekjenne hans navn. Men din tro, så tørr den enn er, så gjør den likevel at intet emne er så kjær for deg som Kristus og hans nåde.

Slik, sier Skriften, er den levende tro!

Kristus, vår rettferdighet

Av Øivind Andersen (1905-1994)

Ikke noe menneske blir rettferdig for Gud ved sin egen lydighet eller ved sine egne lovgjerninger. Den som for alvor går inn for det, kan komme langt i å innrette sitt liv etter lovens bud og forbud. Han kan komme langt i menneskelig lydighet mot loven. Men det kan ikke hjelpe ham det aller minste i hans gudsforhold.

Det er blitt sagt: «Vi må gå lydighetens vei helt til slutt!» Men lydighetens vei har ingen slutt. Loven krever fullkommenhet og syndfrihet av oss. Med alle våre lovgjerninger står vi dømt og anklaget overfor Gud. Vår lydighet rekker ikke til. Den gjelder ikke i det hele tatt. Den som prøver å tekkes Gud på lydighetens vei, går for tapt.

Allikevel er det ett sted denne lydighetens vei tar slutt for oss: «Kristus er lovens ende til rettferdighet for hver den som tror!» (Rom 10:4)